

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **P. T. s.r.o.**, IČO x
sídlem x
zastoupené advokátem Mgr. Františkem Kelem
sídlem Sportovní 451, Tlumačov

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2017, č. j. 42581-2/2017-900000-304.7,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 18. 5. 2017, č. j. 99631/2017-610000-11.6 (dále jen „platební výměr“), tak, že větu ve výroku platebního výměru, která zněla: „*Dodatečně zaúčtovaná částka cla v celkové výši 687.900 Kč je podle článku 102 odst. 1 a článku 103 odst. 2 UCC sdělována tímto rozhodnutím dlužníku.*“,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

nahradil větou: „*Dodatečně zaúčtovaná částka antidumpingového cla ve výši 687990,- Kč se tímto rozhodnutím oznamuje dlužníkovi za použití článku 102 odst. 1 a 103 odst. 2 UCC, § 23 celního zákona, článku 221 odst. 4 celního kodexu a § 265 tehdejšího celního zákona.*“ Po věcné stránce se však žalovaný se závěry celního úřadu ztotožnil. Platebním výměrem celní úřad vyměřil žalobkyni antidumpingové clo v částce 687 990 Kč s odůvodněním, že zboží žalobkyně (ocelové šrouby do betonu, pozinkované, 993 600 ks; dále též jen „zboží“), které bylo dne 21. 11. 2011 propuštěno celním úřadem do volného oběhu jakožto zboží vyrobené v Thajském království, bylo ve skutečnosti vyrobeno v Čínské lidové republice, a proto je namísto konvenčního dovozního cla ve výši 3,7 % zatíženo antidumpingovým clem ve výši 85 %.

2. Žalobkyně předně namítla, že zprávy z mise Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“), z nichž žalovaný pro účely napadeného rozhodnutí vychází, jsou nedostatečnými důkazy k prokázání původu zboží. Žalobkyně nemá za to, že by z nich bylo možno vyvodit závěry o tom, že dovezené zboží pochází z Čínské lidové republiky. Žalobkyně byla a je přesvědčena, že zemí původu zboží je Thajské království. Vyšetřovatelé OLAF při své misi identifikovali několik kontejnerů (nemělo jít však o konkrétní kontejnery obsahující zboží žalobkyně), u kterých došlo k účelovému přeložení zboží z Čínské lidové republiky do jiných kontejnerů, které byly posléze odeslány do Evropské unie. Závěr, že se jedná o zboží původem z Čínské lidové republiky, nebyl potvrzen čínskou stranou, a zůstává proto pouhou domněnkou vyšetřovatelů OLAF, kterou má však žalovaný za danou. OLAF i celní úřad si měli informace ověřit u společností S. I. C. L. (dále jen „S.“) a U. F. C.. L.. (dále jen „U. F.“) a orgánů Čínské lidové republiky. Dále žalobkyně namítla, že kontejner, který obsahoval zboží, byl určen k doručení do České republiky (zprávy OLAF uvádějí Německou spolkovou republiku) a měl hmotnost o 1 062 kg vyšší než produkt uváděný ve zprávách OLAF. V případě žalobkyně tak nekorespondují hmotnost a země dodání. Z toho důvodu nelze závěry OLAF vztáhnout i na zboží žalobkyně. Celní úřad, ani žalovaný dále neprovedli žádný z důkazů navržených žalobkyní, a v řízení tak nebyla Čínská lidová republika jednoznačně potvrzena jako země původu.
3. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný pochybil, jestliže v dané věci shledal podmínky pro prolomení obecné tříleté prekluzivní lhůty pro doměření antidumpingového cla a jestliže aplikoval speciální desetiletou prekluzivní lhůtu ve smyslu § 265 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý celní zákon“). Žalobkyně má za to, že v jejím případě nebyla naplněna podmínka subjektivní stránky daného trestného činu, neboť žalobkyně (i) nevěděla, že za zboží platila pouze na účet společnosti S.; (ii) nevěděla, že společnost S. je čínským výrobcem spojovacích prostředků; a (iii) neměla pochybnosti o tvrzení thajského obchodního partnera, že zboží bylo vyrobeno v Thajském království, a o platnosti úřední listiny prokazující původ zboží, která jí byla předložena.
4. V dalších podáních žalobkyně uvedla, že dne 27. 2. 2016 vstoupilo v platnost Prováděcí nařízení Komise (EU) 2016/278, o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie. Tímto nařízením bylo zrušeno konečné antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky. Žalovaný tak postupoval v rozporu s tímto nařízením a fakticky potvrdil doměření

antidumpingového cla celním úřadem žalobkyni. Kromě toho je povinností soudu zabývat se platností nařízení (ES) č. 91/2009, o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, které bylo zrušeno pro rozpor se Všeobecnou dohodou o clech a obchodu z roku 1994.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba je neprojednatelná pro neodstranitelné vady, neboť neobsahuje projednatelné žalobní body. Žalobkyní předložené žalobní body byly doslova zkopírovány z odvolání, aniž by žalobkyně obsah žaloby jakkoliv konkretizovala ve vztahu k odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný podrobně zabýval jejími odvolacími námitkami. Stran odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž žalobkyně neuvádí ničeho. Za této situace má žalovaný za to, že byla podána žaloba obsahově prázdná, tj. bez žalobního bodu, a proto navrhl, aby soud žalobu odmítl.
6. Pro případ, že by soud žalobu neodmítl, žalovaný odkázal na své závěry uvedené v bodech 19-32 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde námitky žalobkyně podrobně vypořádal, a které jsou dle jeho mínění nedůvodné. Žalovaný považuje tento odkaz, jakožto své vyjádření k obsahu žaloby, za dostatečný, neboť mu absencí žalobních bodů bylo znemožněno vyjádřit se ke konkrétním žalobním tvrzením žalobkyně, která pouze zopakovala své odvolací námitky, aniž by je vztáhla k závěrům žalovaného uvedených v napadeném rozhodnutí. Žalovaný rovněž odkázal na předchozí rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2019, č. j. 45 Af 26/2016-60, a ze dne 28. 1. 2019, č. j. 45 Af 12/2016-43. Závěry žalovaného z hlediska použitelnosti zpráv OLAF a prolomení lhůty k doměření cla v těchto případech (týkajících se totožné žalobkyně) před soudem obstály.
7. K doplnění žaloby žalovaný uvedl, že závěry žalobkyně jsou mylné, neboť zrušení předmětného antidumpingového cla nastalo s účinky *ex nunc*, tj. bez retroaktivních účinků. K tomu odkázal na závěry uvedené v rozsudcích Soudního dvora Evropské unie ze dne 18. 10. 2018, věc C-207/17, *Rotho Blass Srl proti Agenzia delle Dogane e dei Monopoli*, Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2019, č. j. 8 Afs 19/2017-41, a také Krajského soudu v Praze č. j. 45 Af 12/2016-43, podle kterých zrušující nařízení Komise nezakládá žádný důvod ke zrušení výměru antidumpingového cla. Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení žaloby soudem

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.) a o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení nevyjádřili s takovým postupem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
9. K procesní námitce žalovaného stran absence žalobních bodů v žalobě soud předně uvádí, ačkoliv žalobkyně obsah žalobních bodů v podstatě převzala ze svého odvolání proti platebnímu výměru, má soud za to, že dostatečně konkrétně žalobní body vymezila a že je z žaloby jednoznačně seznatelné, z jakých důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2015, č. j. 5 Afs 12/2015-39, a ze dne 24. 10. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Ze žaloby totiž jednoznačně

vyplývá, že žalobkyně nepodává odvolání proti platebnímu výměru, ale brojí výslovně proti napadenému rozhodnutí.

10. Žalobkyně primárně namítá, že zprávy z mise OLAF, z nichž žalovaný vycházel, jsou neúplné a nelze z nich dovodit, že zboží bylo vyrobeno v Čínské lidové republice.
11. Základem pro činnost Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) je článek 325 Smlouvy o fungování Evropské unie. OLAF byl zřízen rozhodnutím Komise 1999/352/ES, ESUO, Euratom, účinném ode dne 31. 5. 1999, přičemž na základě čl. 2 odst. 1 tohoto rozhodnutí „[ú]řad vykonává pravomoci Komise, pokud jde o provádění vnějších správních vyšetřování za účelem posílení boje proti podvodům, korupci a veškeré jiné protiprávní činnosti poškozující finanční zájmy Společenství, jakož i proti jakýmkoli jiným činům nebo jednání hospodářských subjektů porušujícím předpisy Společenství.“ Podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, EURATOM) č. 883/2013, účinného ode dne 1. 10. 2013, OLAF „vykonává pravomoc svěřenou Komisi [...] provádět kontroly a inspekce na místě v členských státech a v souladu s platnými dohodami o spolupráci a vzájemné pomoci a jinými platnými právními nástroji ve třetích zemích a v prostorách mezinárodních organizací“ a podle čl. 11 téhož nařízení „po dokončení vyšetřování vypracuje úřad zprávu [...] V této zprávě jsou uvedeny právní základ pro vyšetřování, procesní úkony, zjištěné skutečnosti a jejich předběžná právní kvalifikace, odhadovaný finanční dopad zjištěných skutečností, dodržení procesních záruk v souladu s článkem 9 a závěry vyšetřování. [...] Takto vypracované zprávy představují stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu, pokud je jejich použití nezbytné. Vztahují se na ně stejná pravidla hodnocení, jako tomu je u úředních zpráv vypracovaných vnitrostátními správními kontrolory, a mají stejnou důkazní hodnotu jako tyto zprávy.“ Soud rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 44/2011-85, z něž vyplývá, že zpráva o misi OLAF je dostatečným důkazem pro dodatečné doměření a zaúčtování dovozního (resp. antidumpingového) cla, obsahuje-li jasné, určité a konkrétní informace popírající dovozcem deklarovaný preferenční původ konkrétního dováženého zboží.
12. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že zprávy z mise OLAF jsou dostatečným podkladem pro dodatečné doměření antidumpingového cla platebním výměrem. Soud také poznamenává, že se žalobkyně mylí, pokud tvrdí, že ze zpráv OLAF nevyplývá nic konkrétního ve vztahu ke zboží. Z platebního výměru jasně vyplývá, že právě kontejner, v němž bylo vyvezeno zboží žalobkyně z Thajského království na území Evropské unie, byl jedním z kontejnerů, který vyšetřovatelé OLAF propojili s kontejnerem, v němž bylo zboží žalobkyně dovezeno z Čínské lidové republiky do Thajského království. Uvedené závěry jsou ve stručnosti shrnuty i v napadeném rozhodnutí a soud je také ověřil přímo ze zprávy OLAF č. AM 2011/005 (2014) S01, jež je včetně příloh součástí správního spisu; uvedené propojení kontejnerů jednoznačně vyplývá z řádku 42 v příloze 14 (Annex_12_United_Frontier_Co_Ltd) této zprávy, jakož i z řádku 121 v příloze 4.13 (Thai data – United Frontier) zprávy č. THOR (2014) 8967 – 01/04/2014.
13. Závěru žalobkyně, že ze zpráv z mise OLAF lze přímo dovodit toliko to, že zboží bylo přivezeno z Čínské lidové republiky, avšak nikoli to, že tam bylo také vyrobeno, lze v obecnosti přisvědčit. V tomto ohledu žalovaný v napadeném rozhodnutí disponuje pouze důkazy nepřímými, které však podle náhledu soudu představují uzavřený kruh. Požadavek žalobkyně, aby žalovaný opatřil prakticky nezískatelné pozitivní vyjádření čínského dodavatele, čímž jedině může být přímo dokázán čínský původ zboží, je nadbytečný,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

jestliže lze přímo z listin obsažených ve správním spise dokázat, že předmětné zboží bylo dovezeno z Čínské lidové republiky, žalobkyně za ně podle údajů z faktur prokazatelně zaplatila čínskému výrobcí a že zboží bylo v Thajském království pouze 4 dny, kdy bylo následně odesláno do místa určení v Evropské unii. V souvislosti s vysokými antidumpingovými cly uvalenými na čínské spojovací materiály si sotva lze představit jinou motivaci pro přeložení zboží v Thajském království a předstírání jeho thajského původu než právě snahu zastříti jeho skutečný čínský původ. Netřeba dodávat, že uvedená úvaha, kterou přestřel i žalovaný v napadeném rozhodnutí, působí podstatně racionálněji než představa, že by kdosi zboží vyrobil jinde, převezl je do Čínské lidové republiky a posléze do Thajského království, kde by ho přeložil a snažil se vyvolat dojem, že pochází z Thajského království. S ohledem na logickou zásadu stanovící, že existuje-li pro nějaký jev vícero vysvětlení, je třeba upřednostnit to nejméně komplikované, se soudu jeví, že lze mít za to, že předmětné zboží bylo z Čínské lidové republiky nejen dovezeno, ale také v Čínské lidové republice skutečně vyrobeno. Nadto soud poukazuje na skutečnost, že ačkoliv důkazní břemeno ve správním řízení leželo na celním úřadu a žalovaném, tak taková skutečnost nijak nezabavuje žalobkyni důkazní povinnosti. Proto pokud tvrdila, že zboží nebylo vyrobeno v Čínské lidové republice, měla žalobkyně možnost takové tvrzení prokázat (předložit příslušné důkazní prostředky) a závěry žalovaného vyvrátit, což neučinila. Námitka je nedůvodná.

14. Namítá-li pak žalobkyně, že celní úřad, ani žalovaná neprovedli jí navržené důkazy, nemůže soud ani této námitce přisvědčit. Žalovaný se těmito důkazními návrhy žalobkyně zabýval a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč je neprovedl (bod 26 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalovaný měl čínský původ zboží za prokázaný a provedení žalobkyní navržených důkazů považoval za nadbytečné. Vzhledem k tomu, že rovněž podle soudu žalovaný své důkazní břemeno unesl, nepovažuje soud neprovedení těchto důkazů za procesní pochybení žalovaného. Kromě toho již žalovaný poukázal na skutečnost, že ani thajským orgánům se nepodařilo společnost U. F. kontaktovat. Vzhledem k tomu, co bylo již výše uvedeno stran důkazní povinnosti, žalobkyni nic nebránilo si jí k důkazu navrhované vyjádření společnosti U. F. obstarat a následně předložit celnímu úřadu či žalovanému. To však žalobkyně neučinila. Námitka je nedůvodná.
15. Stran námitky žalobkyně, že závěry OLAF nelze vztáhnout i na zboží žalobkyně, protože kontejner, který obsahoval její zboží, byl určen k doručení do České republiky (namísto Německé spolkové republiky) a měl hmotnost o 1 062 kg vyšší než produkt uváděný ve zprávách OLAF, soud uvádí, že se zcela ztotožňuje se závěry žalovaného (viz bod 27 napadeného rozhodnutí). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně rozdíl 1 062 kg mezi údajem o hmotnosti zboží uvedeným v thajských celních prohlášeních a údajem o hmotnosti v celních prohlášeních žalobkyně vypočítala zavádějícím způsobem, neboť vzala v úvahu pouze hrubou hmotnost zboží 23 900 kg, která je uvedena v thajských celních prohlášeních a od této hodnoty odečetla čistou hmotnost 22 838 kg, která byla deklarována v celních prohlášeních žalobkyně; v celních prohlášeních žalobkyně je deklarována hrubá hmotnost 23 980 kg, a to v souladu s takovým údajem na přepravním listu (Bill of Landing ze dne 15. 10. 2011), na osvědčení o původu na tiskopisu A č. x ze dne 1. 11. 2011 a faktuře č. SF-x ze dne 28. 9. 2011; proto se thajská celní prohlášení od dokladů žalobkyně, co se týče hrubé hmotnosti zboží, neliší rozdílem 1 062 kg, ale rozdílem pouhých 80 kg; žádný markantní rozdíl údajů o hmotnosti proto podle žalovaného nebrání provedení identifikace jednoho a téhož zboží jako

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

předmětu thajských celních prohlášení i celních prohlášení žalobkyně, neboť nesoulad spočívající v rozdílu 80 kg u údaje o hrubé hmotnosti, který je vždy údajem přibližným, zvláště pak v dokladech uplatňovaných při celních formalitách, zde konkrétně již jen s ohledem na celkovou hmotnost zásilky (přes 22 tun) nesvědčí tomu, že by mělo jít u thajských celních prohlášení o jiné zboží než u celních prohlášení žalobkyně; hrubé hmotnosti v dokladech si tedy odpovídají dostatečně, a přitom je zde i řada dalších identifikátorů; zboží je shodně popsáno jako šrouby a je zde uveden dokonce naprosto shodný počet 993 600 kusů těchto šroubů; podle žalovaného je tak nepochybné, že jde o jedno a totéž zboží; tento soulad údajů není nijak narušen ani tím, že v thajském vývozním celním prohlášení je jako země dodání v Evropské unii deklarována Německá spolková republika namísto České republiky, která byla až konečnou zemí určení v Evropské unii, neboť v přepravním listu (Bill of Lading ze dne 15. 10. 2011) je uvedeno, že zboží má být z Thajského království na lodi Jupiter dopraveno do německého Hamburku, kam také dopraveno bylo, a teprve z Německé spolkové republiky bylo v tranzitu po železnici dovezeno na konečné místo určení v České republice k žalobkyni. Údaj o zemi určení (Německá spolková republika) v tomto celním dokladu není ani údajem zavádějícím, nejde o žádnou nesrovnalost, neboť je pochopitelné, že je zde namísto země konečného určení deklarována země vstupu zboží do Evropské unie, do níž zboží po výstupu z Thajského království bezprostředně směřovalo. Tuto úvahu žalovaného považuje soud za přezkoumatelnou, podepřenou obsahem správního spisu, a jako s takovou se s ní ztotožňuje. Žalobkyně v žalobě nepředestřela oproti odvolání žádná další či nová skutková tvrzení, která by uvedené závěry žalovaného zpochybnila. Námitka je nedůvodná.

16. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný pochybil, jestliže v dané věci shledal podmínky pro prolomení obecné tříleté prekluzivní lhůty pro doměření antidumpingového cla a jestliže aplikoval speciální desetiletou prekluzivní lhůtu ve smyslu § 265 starého celního zákona. Žalobkyně uvedla, že v době provedení platby za zboží nevěděla, že se jedná o čínského výrobce. Ostatně webové stránky www.x.com a www.x.com v roce 2011 ještě neexistovaly a žalovaný jejich existenci v uvedené době v řízení nijak neprokázal. Soud však z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný v napadeném řízení odkazoval na zmiňované internetové stránky proto, aby prokázal, že společnost S. se na nich sama označuje za čínského výrobce spojovacích prostředků, a že tedy čínským výrobcem nesporně je. Skutečnost, že žalobkyně při řádné obchodní činnosti vědět měla a mohla, že – ačkoli kontraktovala s údajně thajskou společností – ve skutečnosti platí čínské společnosti, žalovaný z existence internetových stránek nedovožoval. Tento závěr žalovaný zakládal na tom, že ve výpisech z bankovního účtu žalobkyně zjistil, že několik po sobě jdoucích faktur (od různých společností; tyto obchodní případy žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal) bylo zapláceno na tentýž bankovní účet, přičemž jako vlastník tohoto účtu se na výpisech vždy objevovala společnost Sansega (namísto jmen společností, s nimiž žalobkyně kontraktovala). Dále také byly faktury (údajně vystavené různými společnostmi) číslovány jednotným specifickým vzestupným způsobem tak, že je zjevné, že jde o jednu řadu faktur. Žalovaný proto uzavřel, že žalobkyně při řádné obchodní péči měla pojmout podezření a aktivně si zjistit, na čí účet ve skutečnosti platí; tím spíše věděla-li, že dovoz spojovacích materiálů z Asie je značně problematické odvětví, které je předmětem pozornosti vyšetřovatelů OLAF a v případě dovozu z některých států i zatíženo antidumpingovým clem. To mohla žalobkyně zjistit i z jiných zdrojů než z internetových stránek společnosti Sansega, a nebylo tedy v řízení třeba dokazovat existenci výše uvedených stránek v roce 2011. Rovněž tuto úvahu považuje soud za

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

přezkoumatelnou, podepřenou obsahem správního spisu, a jako s takovou se s ní ztotožňuje.

17. Žalobkyně dále uvedla, že nemohla vědět, že ve skutečnosti platí čínskému výrobcí, a proto ani nemohla spáchat úmyslný trestný čin zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby. Soud k tomu uvádí, že pro účely prolomení základní tříleté prekluzivní lhůty podle čl. 221 odst. 3 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, a následnou aplikaci § 265 starého celního zákona je dostačující pouhé podezření, že žalobkyně takový čin spáchat mohla. Správní orgány v celním řízení ostatně ani nemohou rozhodovat o vině za trestné činy; to mohou podle článku 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod činit pouze soudy (§ 99 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů). Proto otázku, zda žalobkyně uvedený trestný čin spáchala, či nikoli, žalovaný nemůže autoritativně zodpovědět v napadeném rozhodnutí. Úvahy žalovaného směřující k tomu, zda v dané věci lze spatřovat důvodné podezření, že žalobkyně trestný čin zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby, a to alespoň ve formě nepřímého úmyslu (tedy že žalobkyně věděla, že může krátit clo, a byla s tím srozuměna) spáchat mohla, či nikoli, které žalobkyně označuje za „nepřípustné dedukce“, jsou proto zcela na místě. Soud tyto úvahy ve stručnosti shrnul v předcházejícím odstavci a uzavírá, že uvedené skutečnosti důvodné podezření skutečně zakládají. Žalobkyně obchodovala s rizikovým artiklem, u něhož často dochází k účelovému překládání, aby se prodávající i kupující vyhnuli povinnosti platit vysoké antidumpingové clo. Žalobkyně je podnikatelkou, profesionálkou v daném odvětví, a proto od ní lze očekávat znalost obchodního prostředí v odvětví, v němž se pohybuje, a také řádnou obchodní péči. Lze proto důvodně pochybovat o tvrzeních, že si žalobkyně vůbec nevšímalá, komu a na jaké účty za dodané zboží platí. Ze skutkových zjištění obsažených ve správním spisu rovněž vyplývá, že thajský odbor zahraničního obchodu jako domnělý vystavitel tiskopisu A č. x ze dne 1. 11. 2011, kterým měl být potvrzen thajský původ zboží, prohlásil, že tento dokument byl padělaný. Skutečnost, že žalobkyně o jeho pravosti nijak nepochybovala, je v projednávané věci nerozhodná. Soud uzavírá, že úvaha žalovaného o tom, že v dané věci lze mít důvodné podezření, že uvedený trestný čin spáchán byl, je logická a soud se s ní ztotožňuje. Toto podezření žalovaného se projevilo rovněž v tom, že dne 30. 8. 2016 podal na žalobkyni trestní oznámení kvůli podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Námitka je proto nedůvodná.
18. Konečně žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť dne 26. 2. 2016 bylo vydáno prováděcí nařízení č. 2016/278, jímž bylo konečné antidumpingové clo na některé spojovací prostředky z železa či oceli zrušeno, čehož si žalovaný musel být vědom. Soud konstatuje, že celní prohlášení bylo učiněno dne 21. 11. 2011, kdy se na dané zboží vztahovalo antidumpingové nařízení ve znění prováděcího nařízení Rady (EU) č. 924/2012, ze dne 4. října 2012, kterým se mění nařízení (ES) č. 91/2009, o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky. Pro stanovení výše cla je určující, jaké hmotné právo platilo v rozhodné době; v dané věci s ohledem na antidumpingové nařízení bylo předmětné zboží zatíženo antidumpingovým clem. Ani prováděcí nařízení č. 2016/278 nestanoví zpětnou účinnost (působení *ex tunc*). Ta by ostatně byla nespravedlivá k těm dovozcům, jejichž zboží, dovezené ve stejné době jako zboží žalobkyně, bylo zatíženo antidumpingovým clem, a kteří již toto clo zaplatili. Skutečnost, že žalovaný nebral při stanovení antidumpingového cla ohled na – v té době teprve očekávané – vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

prováděcího nařízení č. 2016/278, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí (naopak by nezákonnost rozhodnutí způsobil opačný postup). I přijetí zprávy Odvolacím orgánem WTO, z níž vyplývá nesoulad postupu vedoucího k zavedení předmětného antidumpingového cla s antidumpingovou dohodou, a tedy i s čl. VI. Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994, je z hlediska platnosti antidumpingového nařízení, resp. daného antidumpingového cla, irelevantní, neboť antidumpingová dohoda není způsobilá zapříčinit neplatnost, neúčinnost nebo nezávaznost unijního práva, včetně antidumpingového nařízení. Tento závěr lze opřít o rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 18. 10. 2018, věc C-207/17, *Rotho Blaas Srl proti Agenzia delle Dogane e dei Monopoli*. Soudní dvůr v tomto rozsudku jednoznačně konstatoval, že zrušení antidumpingového cla nelze vnímat jako důvod neplatnosti antidumpingového nařízení (v podrobnostech soud odkazuje na závěry plynoucí z tohoto rozsudku a také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 2 Afs 332/2016-41, a rozsudku ze dne 7. 1. 2019, č. j. 8 Afs 19/2017-41). Námitka je nedůvodná.

19. Žalobkyně navrhl, aby soud vzal v potaz veškeré důkazní návrhy žalobkyně učiněné v řízení před celním úřadem a žalovaným, aniž by specifikovala, k jakým skutečnostem ty které důkazní prostředky navrhuje. V souladu s § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. má žaloba obsahovat, jaké konkrétní důkazy k prokázání konkrétních tvrzení žalobce navrhuje provést. Povšechný návrh žalobkyně odkazující na její důkazní návrhy v předcházejícím řízení nelze proto v tomto ohledu považovat za dostatečný. Soud proto k důkazním návrhům žalobkyně soud nepřihlížel, neboť žalobkyně nekonkretizovala jednotlivé důkazní prostředky, ani svá sporná tvrzení, k jejichž prokázání by provedení těchto důkazů bylo potřebné.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu výrokem I jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla ve věci neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.